

č. 177/1924 Sb. z. a n. poskytují zvláštní výhodné uspokojení v exekučním řízení, odůvodněné právě jen zvláštní sociální povahou výživného. Této výhody zvláštního výhodného nuceného uspokojení není proto účasten útratový nárok oddělený od hlavního nároku strany na výživné, který jest advokátem podle § 70 c. ř. s. samostatně exekučně vymáhán. U něho jde o neprivilégovanou pohledávku, pro jejíž nucené vymožení platí ustanovení § 1, odst. 1, zák. č. 314/1920 v doslovu zák. č. 177/1924 Sb. z. a n. o přípustnosti zabavení platu jen do jedné třetiny. Právní názor stěžovatelův, že advokát jako zástupce chudých má nárok na výhodnější uspokojení své útratové pohledávky, nemá nejen opory v ustanovení § 70 c. ř. s., avšak ani v účelu ustanovení dotčeného zákonného ustanovení. Jak plyne z důvodové zprávy k § 70 c. ř. s. (Materiálie sv. I, str. 223), nebylo jeho účelem, aby útratová pohledávka zástupce chudých byla nějak přednostně uspokojována, nýbrž jen aby její uspokojení bylo zabezpečeno. Tomu účelu hová plně výklad ustanovení § 70 c. ř. s., který mu byl dán rekursním soudem, a to tím spíše, že při tomto výkladu nevznikají mezi advokáty dvě skupiny zástupců chudých, z nichž jen jedna by měla nárok na zvláštní výhodné uspokojení útratové pohledávky, poskytnuté jinak jen výmínečně vykonatelnému nároku zvláštní povahy. Pro právní názor stěžovatelův nelze konečně nic vytěžit ani z rozhodnutí nejvyššího soudu č. 11038 Sb. n. s., neboť v uvedeném rozhodnutí byla řešena jen otázka, zda jest advokát jako zástupce chudých v určitém nesporném řízení účastníkem tohoto řízení, nikoli však rozsah nuceného uspokojení útratové pohledávky advokáta jako zástupce chudých podle § 70 c. ř. s.

Čís. 16289.

Pracovní soudy jsou příslušné i pro žaloby na zvýšení důchodu prisouzeného jako odškodné za úraz vzniklý při výkonu služby, třebaže původní spor o odškodnění byl před účinností zákona o prac. soud. č. 131/1931 Sb. z. a n. rozhodnut řádnými soudy.

(Rozh. ze dne 9. září 1937, Rv I 2585/35.)

Žalobce, horník-provisionista, se na žalované společnosti pro dolování uhlí v M. domáhal žalobou zvýšení důchodu, prisouzeného mu rozsudkem krajského soudu v L. Ck II 33/11 z důvodu náhrady škody za úraz, který ve službách žalované utrpěl, a zvýšeného již rozsudkem řečeného soudu Ck I 144/19. Nižší soudy zamítly žalobu z věcných důvodů.

Nejvyšší soud z podnětu dovolání zrušil rozsudek nižších stolic i s řízením jim předcházejícím pro zmatečnost a žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána u krajského soudu v M. dne 20. července 1934, tedy po účinnosti zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., jež nastala dnem

1. ledna 1932 (§ 43 dotč. zákona). Vyhláškou č. 44/1932 Sb. z. a n. bylo zřízeno oddělení pro pracovní spory u okresního soudu v M. a zahájilo činnost dnem 1. září 1932. U toho soudu má žalovaná firma svůj obecný soud. Žalobce se domáhá na žalované, u níž byl zaměstnán jako horník, zvýšení již přiznané měsíční renty, jež mu byla přisouzena jako odškodné za úraz, jež u žalované utrpěl. Podle toho jde v souzené věci o nárok na náhradu škody, vzniklé při výkonu služby, a tedy o náhradní nárok vyvozovaný z poměru pracovního, založeného smlouvou soukromoprávní, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem (§§ 1, 2 c) řeč. zák.). Poněvadž v souzené věci nejde o spor, jenž by podle odst. 2 § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. nepatřil před pracovní soud, ježto pro jeho rozhodování by byly příslušné orgány zřízené podle zákonů č. 144/1920 Sb. z. a n. (viz §§ 2 a 19 posléze řeč. zák.) o závodních a revírních radách při hornictví a č. 170/1924 Sb. z. a n. (viz § 2 dotč. zák.) o hornických soudech rozhodčích, je příslušný k rozhodnutí souzeného sporu výhradně příslušný pracovní soud (§ 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) nebo oddělení okresního soudu pro spory pracovní (rozh. č. 14449 Sb. n. s.). Ježto žaloba byla v souzené věci podána u krajského soudu v M. a spor byl projednán a rozhodnut v prvé stolici tímto krajským soudem a v druhé stolici vrchním soudem v P., jsou rozsudky obou nižších soudů i řízení jim předcházející zmatečné podle § 477 č. 3 c. ř. s. a k tomuto zmatku bylo přihlížeti z úřadu. Bylo se tudíž usnėti, jak ve výroku uvedeno (§§ 471 č. 7, 477, odst. 1, 479, 513 c. ř. s.).

Čís. 16290.

Zaměstnanci železniční.

Odnětí pense bývalému pomocnému zaměstnanci československých státních drah (§ 129 vl. nař. č. 15/1927).

Ustanovení § 128 řeč. vlád. nař. o zjištění neschopnosti výdělku úředním lékařem čs. státních drah platí pro řízení správní a nevylučuje, aby soud sám provedl ve sporu o placení pense znalecký důkaz (§ 351 c. ř. s.) o téže skutečnosti.

K odnětí pense, přiznané z důvodu § 7, odst. 3, č. 2 stanov pensijního fondu čs. státních drah jest potřebí, aby zaměstnanec nabyt způsobilosti k výdělečnému přiměřenému zaměstnání. Netřeba zjišťovati pracovní schopnost v procentech.

(Rozh. ze dne 9. září 1937, Rv II 373/36.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem československých státních drah. Výměrem ředitelství státních drah v B. ze dne 13. října 1931 byla mu s platností od 1. listopadu 1931 přiznána pense ve výši 5.100 Kč ročně s doplňovacím přídavkem ženatých 1.104 Kč a s výchovným 2.100 Kč, celkem ve výši 8.304 Kč ročně. Výměrem téhož ředitelství ze dne 2. října 1934 byla žalobci výplata pensijních požitků dnem 31.